

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 133

Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Pasqua 2018

*“Que l'esperança us ompli d'alegria.
Sigueu pacients en la tribulació,
constants en l'oració.”*

(Romans 12, 12)

» Sumari

3 Editorial

/ Servint amb alegria

8/9 Veu de l'Equip Responsable

/ Servint amb alegria

6/7 Veu del Consiliari

/ "Serviu el senyor amb alegria"

i serviu els germans de la mateixa manera

8/9 Lletra de l'ERI - Consiliari

/ Molt estimats matrimonis

10/11 Moviment Internacional

/ S'inicien els equips a Ghana

12/23 Vida del Moviment:

/ La importància de la família

/ Reunions mixtes dels sectors de
Barcelona (3/2/2018)

/ Pregària de Nadal

/ Pregària d'Advent (església de Santa
Maria de Ferreries, 16 de desembre de 2017)

/ Trobada d'Advent

/ Reunions mixtes dels equips del Vallès

/ En Joan Bada in memoriam

24 Notes del Secretariat

25/29 Veu dels Equips

/ Què és la fe?

30/32 Veu dels Consiliaris

/ Comentari bíblic

33 Pregàries al vent

34/35 Pare Caffarel

/ Col·loqui sobre el pare Caffarel

36/37 Pensaments per créixer

38/39 Conte

/ Klaus, el comprador d'alegries

40/41 Llibres

/ En las encrucijadas del amor
(Henry Caffarel)

42 Crítica de cinema

/ 'Una bolsa de canicas'

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
Edifici de la Paròquia de Sant Isidor
C/ Urgell, 176, 2n 08036 Barcelona
Tel. 934 675 551

secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horari del Secretariat:
Dimarts de 10 a 12 h.

Compte corrent EMD ('la Caixa'):
ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD:

Catalunya i Menorca:
Agustín Labrador i Victoria Garcia
victagus@gmail.com
responsables.regionals@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix
Lourdes Gabarron
Manel España i Mercè Masip
Xavi Ibars i Lupe Gordillo
Joan Vergé i Conxita Giró

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
carme.meix@barrobes.cat
secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió:

Publicitat Tafari, S.L.
Tel. 977 881 050
eltafani@eltafani.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 133 - PASQUA 2018

» *Servint amb alegria*

Aquest és el lema de la trobada del dissabte 21 d'abril d'enguany a Reus: *Servint amb alegria*.

Servint pressuposa que hi ha un servidor i un que és servit. I les dues accions, activa i passiva, són importants.

Activa: Pressuposa estar disposat a treballar pels altres, a ser servidor dels que ho necessiten, començant per la família, petita, casolana, i acabant o continuant per la gran família cristiana, i la gran família humana universal. Cadascú segons les seves facultats i els seus carismes. Servir pot ser feixuc, cansat, però proporciona una gran satisfacció. Quan has fet un servei o un favor, et sents molt millor. Fins i tot creus que mereixes un premi o una compensació, bé de part dels beneficiats, bé de part de Déu.

Passiva. Aquesta és molt més difícil. Deixar-se ajudar ens fa acceptar el nostre grau d'invalidesa, de debilitat, de malaltia o de feblesa. I això no ens agrada gaire. Per tant, hem de practicar la virtut de la humilitat, de la paciència. I agrair qui en fa el favor.

Però, a més a més, tant amb la nostra actitud activa com en la passiva, se'ns demana que ho fem amb alegria! I potser això, és el que ens costa més.

Santa Teresa deia que "*Un santo triste es un triste santo*". Un cristià que no sap servir o rebre serveis amb alegria, és un trist cristià.

L'alegria no representa fer salts, sinó un bon estat d'esperit, joiós, afectuós, de bon humor. Un esperit d'escolta de l'altre. Un esperit de donació i d'acceptació. Llavors, aquesta actitud es reflectirà també en el nostre rostre, en els nostres ulls.

Estima i deixa't estimar. Vet ací el lema de la felicitat.

TOTHOM CAP A REUS. US HI ESPEREM!

» **SERVINT AMB ALEGRIA**

Ja està prop la trobada general de la nostra regió, un moment de trobada i de compartir, un moment de sentir-nos moviment i de sentir-nos forts en la nostra debilitat. Perquè a vegades, des de la nostra vida d'equip pot semblar que estiguem una mica sols, que en la nostra societat la fe, el servei, el compromís... no estiguin de moda, però quan tots ens trobem i ens reunim, ens sentim acompanyats, reforçats, animats a seguir en el camí cap a Déu.

El lema de la trobada, com tots ja sabeu, és **“Servint amb alegria”**. Aquesta petita frase, ens ha portat a les següents reflexions que compartim amb tots vosaltres.

D'una banda, pensar ¿Per a què em serveix a mi estar en un Moviment? En aquest dibuix queda perfectament explicat, no cal gaire més, sabem que sempre caminem al costat d'algú i que estem al servei dels altres i els altres ens ajudaran quan ho necessitem. (Un dels nostres principis és la pràctica de l'ajuda mútua). Quan un camina sol, de vegades és més difícil mantenir-se en el camí, és molt més fàcil fer-ho amb la companyia i complicitat dels altres.

De l'altra, pensar, Com serveixo jo al moviment? De vegades podem caure en la temptació de pensar que el Moviment no ens necessita, però com deia la Mare Teresa de Calcuta: “A vegades sentim que el que fem és tan sols una gota al mar, però el mar seria menys si li faltés una gota “. Tots formem els EMD, tots tenim la nostra gota a aportar, per a que els equips puguin continuar amb la seva tasca d'evangelització, que el Papa Francesc ens va recordar: sortir al món i sortir a les perifèries a donar testimoni. Tots i cadascú de nosaltres tenim la nostra responsabilitat de servei dins del Moviment, com a matrimoni, com a responsables d'equip, de sector i regionals, o per formar part dels grups de treball necessaris per a que tot aquest engranatge segueixi funcionant. Cadascú en la seva mesura, però cap més important que les altres.

I, finalment, el servei als altres com a persona individual que soc. Ens podríem preguntar, ¿fer el bé és no fer el mal? O és

més aviat, ¿actuar en pro de la felicitat de l'altre? És a dir, estar al servei de l'altre per a que la seva vida sigui més feliç. Si hi ha algú que ens hagi ensenyat què és el servei als altres en la nostra època, aquesta és la Mare Teresa de Calcuta, tota la seva vida la va dedicar a servir els més pobres entre els pobres, seguint els ensenyaments de Jesús.

A continuació, us deixem unes frases seves sobre el servei, que ens ajudaran a reflexionar sobre una cosa tan difícil i tan fàcil alhora, no necessitem res, només a nosaltres mateixos, ser-hi, no tenim excuses... I, a més a més, **fer-ho amb alegria!**

No sempre podem fer grans coses, però si petites coses amb gran amor.
Qui té Déu al seu cor, desborda d'alegria.

El fruit del silenci és l'oració,
El fruit de l'oració és la fe,
El fruit de la fe és l'amor,
El fruit de l'amor és el servei,
El fruit del servei és la pau.

Agustín Labrador i Victoria Garcia
Responsables Catalunya i Menorca

» “*Serviu el senyor amb alegria” i serviu els germans de la mateixa manera*”

No és fàcil viure amb joia la nostra vida de cada dia, enmig d'unes situacions que ens condicionen de vegades molt negativament, com poden ser: l'economia, el treball, problemes familiars, la salut, la política, la soledat, els fracassos i desenganys, les diferents dificultats que cada un de nosaltres podem tenir...

Hi ha persones que arriben a dir que sols els infants i els joves amb poca experiència de vida, poden viure contents i alegres. Però les persones grans, que ja n'hem vist de tots colors, ja sabem que la vida és crua i dura i que les alegries i il·lusions són poques i curtes.

Cadascú coneix la seva història personal, hi ha persones que ho passen molt malament, pateixen molt i no troben sortida a la seva situació.

No és estrany que els cristines sovint centrem les nostres mirades en la creu de Jesucrist o en la imatge de Maria Dolorosa que té el seu fill Jesús als seus braços.

S'ha dit sovint que la mateixa vida cristiana és un camí difícil, que ens demana esforç, renúncies, lluita interior, i que hi trobarem espines i temptacions.

Si ens quedéssim amb aquesta visió, del que ha de ser la nostra condició de deixebles de Jesús, hauríem deixat el que és fonamental del missatge cristià.

Jesús ens proposa un camí de felicitat, de joia, de pau i d'amor i ens demana que caminem amb esperança malgrat les dificultats. El camí de Jesús és el de les BENAURANCES, mostrant-nos una felicitat que sovint no és igual a com se'ns presenta en la nostra societat. Els camí de Jesús és de felicitat i alegria enmig del sofriment.

Hi ha persones que voldrien arribar a la Pasqua sense passar per la Quaresma, però també n'hi ha que s'han quedat a la Quaresma sense arribar a la Pasqua.

Ens cal un camí de purificació en la nostra vida, un temps de bon aprenentatge, per aprendre a estimar, a ser feliços i a comunicar felicitat als altres, malgrat els contratemps i dificultats que puguem experimentar.

Recordo un bon amic, que ja ha acabat el seu camí en aquest nostre món, que deia: **Estimar, perdonar i demanar perdó.** Això és el que ens ensenya Jesús. Però a més i sobretot ens diu que **Ell ens hi ajudarà**, i que **ens vol portar a un lloc feliç i per sempre.**

El recorregut de la nostra vida no el podem fer sols, **hem de formar grup, comunitat, Església.** El concili Vaticà II comença un dels seus documents més importants dient: *"El goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota mena d'afligits... són també dels deixebles de Crist, i no hi ha res de verament humà que no ressoni en els seus cors"* (Gaudium et Spes, num. 1).

Un cristià ha de **comunicar sempre l'alegria de la fe, el bon desig de compartir, de servir**, d'ajudar els altres en les seves dificultats, amb una especial sensibilitat pels més febles. Un cristià que no estima, que no serveix, no serveix per a res.

El gran repte dels Equips de la Mare de Déu és **formar grups que s'estimen i s'ajuden en la vida i en la fe**; que ho fan amb alegria i són ben conscients que Crist ens dona sempre la seva força per estimar amb alegria.

Quaresma i Pasqua formaran una unitat, però el gran terme és la Pasqua, la felicitat amb el Senyor que a tots ens estima.

Mn. Josep Serra i Colomer
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» *Molt estimats matrimonis*

Durant els viatges que he fet al servei del Moviment, ha estat molt reconfortant per a mi trobar a tants equipiers que em reconeixen, perquè la meua cara i el meu pensament els són familiars per les fotos i els missatges que he enviat regularment al correu de l'ERI. Aquest reconeixement és per a mi molt estimulante per continuar escrivint aquests missatges, que són part del meu servei sacerdotal d'animar i confirmar els germans en la fe. En el nostre cas, confirmar i animar en la fe consisteix per a mi en ajudar-vos a mantenir el zel de viure en fidelitat creativa al carisma i l'espiritualitat del nostre Moviment: viure la santedat del sagrament del matrimoni. Però aquest carisma i aquesta mística no poden ser vistos com si es tractés d'un títol de propietat o d'una patent que el nostre Moviment i l'Església tenen sobre aquesta manera de viure el matrimoni. Nosaltres no som propietaris: som servidors d'aquest misteri. Tenim el servei i la missió de donar testimoni de la dignitat del matrimoni "natural", perquè el sagrament es basa en les propietats naturals del matrimoni, és a dir, pressuposa la dignitat antropològica del matrimoni com a tal.

Les propietats naturals del matrimoni són la unitat i la indissolubilitat: tot matrimoni entre un home i una dona (unitat) és per naturalesa indissoluble (indissolubilitat) fins que la mort els separi. Es diu "natural" perquè és independent de la cultura i de la religió que es professi. Té tal dignitat antropològica que constitueix la base del matrimoni cristià. En la seva dignitat natural, el matrimoni està inscrit en la naturalesa humana i, per tant, "no està a l'arbitri de la voluntat humana", com ensenya el Concili Vaticà II (GS 48). Quan se celebra entre cristians, es converteix en sagrament, és a dir, signe de Crist i de l'Església: "gran és aquest misteri, que jo ho relaciono amb la unió de Crist i de l'Església" (Ef 5,32).

Viure i testimoniar aquest misteri, aquests són el nostre carisma i la nostra missió. Tota la pedagogia del Moviment, traduïda en "els punts concrets d'esforç", constitueix un mètode, una "regla" per ajudar les parelles a viure el seu matrimoni, a la santedat. La nostra missió consisteix a fer irradiar aquest misteri a l'Església i al món, missió que es fa més necessària perquè vivim en un ambient que li és contrari. En resposta a les doctrines professades

especialment per Luter (1483-1546), el concili de Trento (1545-1563) va declarar com a dogma que el matrimoni és un dels sagraments instituits per Nostre Senyor Jesucrist (DS 1601) i va indicar les condicions formals i materials segons les quals s'ha de celebrar, sobretot per anar a trobar una veritable plaga social d'aquells temps, "els matrimonis secrets" (cf. DS 1813-1814).

Com a Equips de la Mare de Déu, la nostra missió consisteix a proclamar que aquest ideal del matrimoni cristià, com a camí de santedat, no és propietat exclusiva dels catòlics. No tenim cap títol de propietat. Som enviats, com ho demana el papa Francesc, perquè testimoniem que la manera cristiana de viure el matrimoni respon a alguna cosa que tots els homes desitgen en el fons del seu cor, i que, per tant, és camí d'alegria i felicitat per a l'home d'avui.

Tots reconeixem que viure la santedat del matrimoni exigeix de les parelles "una notable virtut" (GS 49), un malbaratament d'heroisme. En tot cas, lluny de nosaltres la pretensió de presentar-nos com a herois. L'exclamació dels deixebles és vàlida per a nosaltres també: "Si tal és la situació de l'home pel que fa a la seva dona, més val no casar-se!" (Mt 19,10) Però és igualment vàlida la resposta del Senyor: "Per als homes, és impossible, però per a Déu, tot és possible." (Mt 19,26) Perquè l'impossible es faci possible, el nostre Moviment ofereix els mitjans que ens ajuden a obtenir-la, els punts concrets d'esforç, dels quals he insistit particularment en la importància de l'oració conjugal i del deure de seure.

Durant aquest any en el qual ens preparem per a Fàtima, demanem a Nostre Senyor la gràcia de la fidelitat al nostre carisma i a la nostra missió, i que intercedeixi per nosaltres, ara i en l'hora de la nostra mort, les dues grans hores decisives de la nostra vida. Que ella ens indiqui sempre el bon camí a recórrer, el que hem de fer, com els va dir als servents en les noces de Canà: "Feu tot el que Ell us digui" (Jn 2,5) I així assaborirem el vi nou de la bondat i la santedat del matrimoni, com a font de felicitat i d'esperança per a l'Església i per al món d'avui.

Us saludo cordialment demanant per a tots vosaltres i les vostres famílies les gràcies més abundants i benediccions de Déu.

Pare José Jacinto Ferreira de Farias, scj
Consiliari espiritual de l'ERI

» *S'inicien els equips a Ghana*

L'abril de 2016 ens van convidar, juntament amb el nostre conseller espiritual d'equip, el pare Martin de l'Abadia de Prinknash, a Ghana, per presentar els Equips de la Mare de Déu. Ens vam establir al Monestir de Kristo Buase, prop de Techiman, a la regió d'Ashanti. Kristo Buase (que vol dir Crist entre les Roques) és un monestir afiliat a l'Abadia de Prinknash.

La nostra primera trobada va ser amb el bisbe de Techiman, en Dominic Nyarko. El bisbe i el seu rector, el pare Paul, ens van acollir afectuosament i van mostrar un gran interès quan els vam explicar la nostra missió. Mentrestant, l'Esperit Sant ja guiava els nostres passos. Un dels monjos veterans, el germà Gabriel, té molts contactes i ens va anunciar divendres al vespre que havia telefonat a "algunes persones" i que ens vindrien a conèixer l'endemà.

Imageneu la nostra sorpresa i joia quan l'endemà al matí ens van presentar 12 homes que ens esperaven asseguts a l'ombra dels arbres. Els vam explicar que els Equips estan formats per parelles i ens van assegurar que n'estaven al corrent però que els havien avisat amb poc temps i les seves dones estaven ocupades però que vindrien a la següent trobada. Així, doncs, els vam explicar què és una parella dels Equips de la Mare de Déu, que als països veïns com Burkina Faso, Costa d'Ivori i Togo ja tenien equips però no Ghana i que ens agradaria convidar parelles de Ghana a unir-se i rebre els beneficis dels quals nosaltres hem gaudit tots aquests anys. Ens van fer moltes preguntes i es van mostrar molt interessats. Vam afegir que estàvem desitjant conèixer les seves dones. Més tard, el germà Gabriel ens va explicar que es farien dues trobades de seguiment la setmana següent, que totes les parelles eren del poble veí de Tuobodom i que ja s'havien organitzat en dos grups.

El dimarts següent vam participar en la primera reunió de seguiment a l'escola catòlica de St. Francis, on les parelles havien organitzat els pupitres (amb els seients enganxats) en cercle sota els arbres. Eren 7 parelles. Ens vam presentar i els vam convidar que ens parlessin d'ells. Hi havia dues parelles de jubilats (una de les dones duia

el net lligat a l'esquena) però la resta eren parelles joves amb fills petits. Un dels marits havia dut begudes i nosaltres havíem portat galetes així que la sensació era com de reunió d'equip amb un àpat. Vam recordar la nostra conversa del dissabte anterior, en consideració a les dones, i alguns dels homes van fer preguntes, demostrant que havien escoltat amb deteniment. Finalment els vam preguntar si voldrien formar un equip i tots s'hi van mostrar disposats. Vam acabar donant-nos les mans i resant el Magníficat del fullet de pregàries.

Divendres vam tenir la segona reunió a Tuobodom, aquest cop dins l'església de St. Francis. Van venir 5 parelles i vam repetir el mateix format que a l'anterior, acabant amb el Magníficat.

El germà Gabriel va rebre permís per exercir de conseller espiritual d'aquest dos primers equips, cosa que els vam explicar alhora que els vam prometre mantenir contacte regularment i resar per ells cada dia. Vam deixar-li al germà Gabriel fullets de Reunions d'Equip, fullets amb el Magníficat i els fullets d'iniciació 1-7.

Molt poca gent de les zones rurals té accés a Internet així que els vam fer el seguiment per WhatsApp i per correu. Cada mes escrivim als equips, comentant el seu informe i animant-los. Al final de la iniciació, vam dissenyar un tema de debat basat en els Esforços i ambdós equips van estar treballant aquest tema els següents 6 mesos. Els vam animar a comprometre's amb els Equips i els vam suggerir una idea per a la cerimònia que l'Equip Tuobodom 2 ha seguit. L'1 encara no l'ha duta a terme.

Posteriorment a la nostra visita del 2016, quan vam conèixer el pare Paul, el rector, ha nascut un tercer equip, Tanoubase 1. Ja han acabat la iniciació (de nou via WhatsApp) i han decidit continuar com a equip. Si us plau, pregueu per la continuïtat d'aquests 3 equips i pel creixement dels equips de Ghana.

Mary i Robert Jones
EMD Gloucester 1, Regne Unit

» *La importància de la família*

Hem fet un resum de la reunió mixta celebrada el dia 3 de febrer passat a la qual vam ser matrimoni acollidor. Hi vàrem participar l'Abel i la Victòria, en Joan Carles i l'Agustí i la Victòria, en un ambient molt agradable i distès. Un extracte de les diferents idees exposades durant la reunió va ser:

En aquests dies de nova era en el que més importa és l'individualisme i el buscar el bé per a un mateix, en la que Déu ha desaparegut de la vida de les persones, la família no importa, no està de moda, ni als poders públics els importa, cada vegada hi ha menys polítiques familiars, no es coneix el model cristià de família.

Davant d'aquesta situació hem d'acceptar la nostra realitat i ser humils, però els matrimonis cristians també hem de transmetre amb alegria el nostre model de família als els més propers, donar testimoni amb el nostre exemple i manifestar la nostra realitat de família davant els altres, ja que no sempre ens manifestem com som. Hem de ser transmissors de la importància de la família entre els joves.

Hem de consolidar el nostre matrimoni sobre la roca del veritable Amor que és el que ve de Déu, per això hem de pregar junts com a família, voler el millor per a l'altre, hem de no envair i sobretot aprendre i ensenyar a donar gràcies de tot el que rebem i demanar perdó de les nostres faltes.

Si en el nostre camí cap a la santedat com a parella, com diu el Papa Francesc "ens falta l'Amor, l'Alegria i no tenim l'amor autèntic que ens el dona Jesús" no assolirem la nostra meta.

Liberto i Lourdes
EMD Barcelona 150

» *Reunions mixtes dels sectors de Barcelona (3/2/2018)*

El dissabte 3 de febrer d'enguany es varen celebrar les reunions mixtes dels sectors de Barcelona. Aquest any hem celebrat tres reunions amb una assistència a cada reunió de quatre o cinc matrimonis o vídues i d'un consiliari. Les llars acollidores varen ser les dels matrimonis Senderos Pérez, Pérez Llamas i Valero Serratosa.

Aquest any per a la jornada de reunions mixtes vàrem escollir com a tema de reflexió i d'estudi un conjunt de missatges del Papa Francesc al voltant de la família. Des de l'inici del seu pontificat, el Sant Pare ha mostrat un especial interès per la família, de la que ha parlat a moltes xerrades, trobades i pregàries, ressaltant la seva importància com a nucli bàsic de la nostra societat.

Després de llegir els textos proposats, vàrem reflexionar a partir d'una sèrie de preguntes: ¿quins aspectes ens preocupen més en relació a la situació de la família a la societat actual? Què podem fer les famílies cristianes davant aquesta situació? ¿Som conscients de la nostra missió de transmetre al nostre entorn la existència dels ENS com a suport en el camí de matrimonis i de famílies?

A l'estona de reflexió, vàrem parlar de la família com a escola de vida, on Déu ens reuneix per conviure amb les nostres diferències i aprenent a ser tolerants, a perdonar, a respectar, a ser pacients, a ser agraïts i, en definitiva, a Estimar. No podem demanar als altres la perfecció que nosaltres no tenim ni tindrem mai.

Tot i la dificultat que moltes vegades tenim per portar-ho a la pràctica, vàrem insistir en la importància de la pregària conjugal i familiar per a l'enfortiment de la nostra unió i com a exemple per als nostres fills.

Vàrem acabar ressaltant de nou la necessitat de col·laboració entre els ENS i les parròquies per tal de difondre el missatge dels equips. Avui en dia hi ha rectors joves, dinàmics i amb empenta als que ens hem d'apropar: molts d'ells encara no són coneixedors de l'existència dels Equips, que de ben segur, poden ajudar molt a les parelles i a les famílies de les seves parròquies.

De nou, les trobades mixtes varen ser molt enriquidores, ja que permeten contrastar opinions i punts de vista amb altres matrimonis de fora dels nostres propis equips, fet que sempre ens aporten idees i pensaments enriquidors que ens poden ajudar a millorar com a parelles i com cristians.

Ángeles i José Javier
EMD Barcelona 151

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

JOSEP VERDALET,
de l'EMD Mataró 6, el 8-7-2017.

JOSÉ LUIS ZORNOZA FEBRER
de l'EMD Ciutadella 4 (Sector Menorca B), el 17-9-2017.

PERE FERRER BENEJAM
de l'EMD Ciutadella 6 (Sector Menorca B), el 8-12-2017.

» Pregària de Nadal

El passat dia 17 de desembre vam tenir el plaer d'assistir a la pregària familiar d'advent dels EMD Sector B a l'església de Sant Francesc.

Una pregària emotiva, en un ambient tranquil i serè, i preparada amb AMOR que es notava en totes les presentacions que vam veure. Tot i que en alguna exposició el resultat no fos l'esperat per problemes tècnics (so, imatge...), tenir el fulletó imprès ens va ajudar a seguir molt millor el guió.

Les paraules ESPERANÇA, AGRAÏMENT, PERDÓ, IL·LUSIÓ, AMISTAT I COMPARTIR van ser el fil conductor del camí de l' AMOR. Totes aquestes paraules s'anaven amaranant de sentit amb una breu introducció de fragments del cant “des de l'amor” i posterior reflexió que ens va permetre fer una pregària conjunta i alhora personal.

El grup d'infants van aportar el seu “toc de moviment” sortint a penjar cors per donar color i vida al mural que presidia la pregària i així es van sentir participants.

La música i el cant després de cada reflexió va donar el “toc d'alegria i espiritualitat”.

El caliu de tots i totes va fer pujar un poquet la temperatura ambient ja que el dia va ser fred.

Tant de bo totes aquestes paraules quedin arrelades dins cadascú de nosaltres, i com diu el lema d'enguany “ Anau per tot el món... i escampau la Bona Nova de l'Amor” siguem “el vent” que escampa aquestes “llavors”.

Allò fàcil és seure, escoltar i gaudir de la pregària; el més complicat és posar-ho en pràctica dia rere dia. Que Déu ens ajudi!

Gràcies per convidar-nos!

Antoni i Joana
EMD Ciutadella, Menorca

» *Pregària d'Advent (església de Santa Maria de Ferreries, 16 de desembre de 2017)*

La força de la pregària

Preparant el camí d'arribada de Jesús durant les festes nadalenques, des de fa un caramull d'anys, els membres dels equips de matrimonis ens trobam, arrezerats en el santíssim de l'església de Santa Maria, per pregar.

Amb el fil conductor de la pobresa i a partir de textos escollits de la primera Jornada mundial dels pobres, *Amoris Laetitia* i *Evangelii Gaudium* del Papa Francesc, es van posar en comú les reflexions sorgides prèviament del debat i del treball dels diferents grups participants. ¿Coneixem de prop la pobresa dels altres? Reconeixem la nostra pròpia pobresa? ¿Què ens demana Déu personalment, com a parella i com a família?

Intercalant la paraula, el silenci i la música ens endinsàrem en un clima de pau i de serenor a la recerca del contacte amb Déu per tal de lliurar-nos amb confiança a les seves mans generoses i comprensives. Resulta estrany que no exercitem més aquests moments de reflexió, que no propiciem amb assiduïtat aquestes aturades en el camí, que no abracem més sovint la pregària per convertir-la en un hàbit, en una necessitat, en una força transformadora. La veritat és que la valoració de l'experiència és sempre positiva i enriquidora. Paradoxes de la vida.

Durant aquest petit oasi, un missatge clar es convertia en l'eix transversal de la pregària: les parelles que formam part dels equips de matrimonis hem

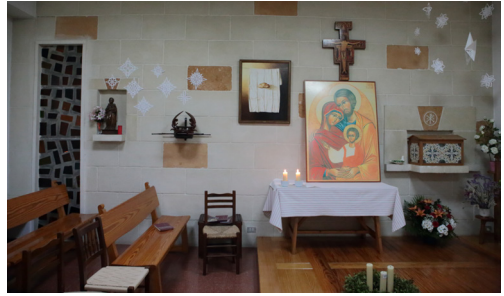
de reconèixer la nostra pobresa per tenir més bo de fer veure també la dels altres per tal de revertir la situació. En la mesura que ens sentim pobres, deixam espai per als demés; en tant que ens deixam ajudar i som receptius a les aportacions alienes, creixem en saviesa i també en humilitat; i,

de la mateixa manera, mentre treballam per al bé dels altres i tenim ànsia de justícia social, aconseguim transformar el món i fer present el Regne de Déu aquí, entre noltros; facilitant la felicitat d'aquelles persones que ens envolten, sobretot les més pobres i necessitades, perseguint amb ells els seus somnis, aconseguim també els nostros somnis i la nostra pròpia felicitat.

Espavilem-nos i mantenint-nos a l'aguait per descobrir sempre les nostres pobreses i les dels altres. Ens hi ajudarà sempre la pregària i dur una vida reflexiva i amatent. Enmig del brogit diari, tinguem sempre present que viure amb serenor de cor és transparentar Déu.

Rosa i Carre

EMD F11 (Menorca Sector A)

» *Trobada d'Advent*

Com cada any per l'Advent, el nostre Equip anem a plantar el pessebre. Ens repartim les figures i entre tots el muntem. És un acte molt senzill i molt estimat per nosaltres. Amb els anys l'hem anat perfilant i normalment consta d'un text per reflexionar, una lectura de l'Evangeli, una pregària i finalment les nades. Acabem amb un dinar d'amistat.

Aquest any hem triat unes meditacions sobre el Nadal de Dietrich Bonhoeffer.

Uns fragments:

La transformació de cada cosa

Si volem participar de l'Advent i del Nadal
no podem simplement quedar-nos al marge,
com en un teatre

i gaudir de totes les imatges amables,
sinó que en aquest esdevenint que passa aquí,
nosaltres mateixos som arrossegats a dintre de l'escenari

.....

Quin paper representem allí?...

Celebrar el Nadal

Aquell qui, finalment,
a la vora del pessebre
deposa tota violència,
tot honor,
tot prestigi,
tota vanitat,
tota supèrbia,
tota obstinació,
aquell qui es posa al costat del humils
i deixa que només Déu sigui gran,
aquell qui, en l'infantó del pessebre,
hi veu la glòria de Déu
precisament en la humiliació
aquest celebra l'autèntic Nadal.

Xavier
EMD Reus 12

» Reunions mixtes dels equips del Vallès

El passat 16 de febrer, la meitat dels matrimonis i 3 consiliaris dels equips del Vallès vam aplegar-nos en 4 equips mixtos per celebrar, un curs més, les tradicionals Reunions Mixtes. L'equip Terrassa-13, l'organitzador d'enguany, ens va proposar el tema *La cara visible de la situació... i Església en Sortida*, que vam desenvolupar orientats per un text introductori i un qüestionari per a l'intercanvi de parers.

El text contrastava la situació actual de les nostres assemblees dominicals amb la proposta d'una "Església en Sortida" que ens fa el papa Francesc. El Papa exhorta tot el món. Certament, l'estat de les comunitats de l'Amèrica llatina és diferent de les europees. Aquí, tot i la diversitat local que també existeix, la fotografia general és la de parroquians escassos i envellits al càrrec d'un nombre insuficient de pastors, la majoria coetanis dels seus fidels. Sense recanvi generacional, com podem encarnar l'exhortació apostòlica de reproduir la iniciativa original de Jesús, això és, de fer un canvi profund, de desvetllament psicològic, ideològic i teològic, amb la misericòrdia com a eix i no la veritat dogmàtica ni la correcció legal o litúrgica? En el marc d'aquest gran repte, se'ns van plantejar les següents qüestions:

- 1) Com veiem la proposta del papa Francesc?
 - 2) Aquesta "Església en Sortida" podria generar il·lusió en les noves generacions de cristians?
 - 3) Com podríem ajudar per tal que aquesta renovació no tingui marxa enrere?
 - 4) Com podríem revitalitzar les nostres assemblees dominicals?
 - 5) Com imaginem aquestes trobades de la comunitat en el futur?
- Tot seguit us resumim la col·lecta de respostes.

Tots acollim amb il·lusió i esperança la proposta perquè hi veiem la tan necessària coherència amb l'Evangeli. Els més grans comenten que ja van rebre amb alegria el Concili Vaticà II i en veuen un nou impuls en aquestes exhortacions d'ara. L'Església és diversa, però, i hi ha cardenals i sectors de fidels que miren amb recel la iniciativa del Papa.

Tots creiem que pot engrescar força el jovent. Un altre assumpte és si aquí la veiem factible; es necessitarien alguns canvis i vèncer alguns obstacles. Caldria modificar el llenguatge de l'Església com a

interlocutor social i també en aspectes litúrgics: l'aposta decidida del Papa de transitar infatigablement per l'amor misericordiós abans que pel dogma ja és una orientació claríssima de la nova manera de comunicar, amb el ben entès que no es tracta d'arraconar el dogma ni de fer noves versions de la Bíblia per evitar recels d'uns o altres sectors. Igualment orienta la resta de l'acció pastoral, que hauria de basar-se en la proximitat entre el pastor i els fidels, senzilla, afectuosa i empàtica, en l'acolliment de les seves condicions i l'acompanyament en les seves circumstàncies personals, en la paciència, en la fraternitat, en la manifestació de l'alegria de la misericòrdia i el perdó.

Tots els fidels hauríem de conrear aquestes habilitats socials que, naturalment, haurien de ser contingut de la formació dels nous capellans. L'escassetat de pastors provoca que els pocs actius hagin de servir diverses comunitats, més o menys allunyades físicament les unes de les altres.

A més, les noves necessitats i demandes, que sovint inclouen la seva participació en projectes cívics, els sobrecarreguen de tasques. Això dificulta un servei quotidià amb les qualitats subratllades pel Papa. Potser haurien de millorar els criteris de distribució territorial i d'assignació a les parròquies, basats en un coneixement més acurat de les característiques i les necessitats de cada lloc.

Però també hi ajudaria l'accés de les dones al Ministeri i l'opció del matrimoni per als capellans, dues fites que ja serien benvingudes per molts fidels. Tanmateix, una major confiança en la implicació dels fidels en alguns aspectes de la vida parroquial tal vegada contribuiria a alleugerir la càrrega dels mossens.

El suport hauria de ser recíproc. D'un temps ençà s'ha vingut instaurant una mena de relació de negoci: el pastor com a proveïdor

de serveis religiosos i els fidels com a clients; així no es fa comunitat! Per exemple, els matrimonis dels Equips podem treballar en els CPM i també estar al cas dels grups de joves en aquelles edats en què comencen a prendre aquests camins; podem col·laborar amb els mossens a acompanyar-los. És imprescindible l'acolliment eclesial de les persones que es troben en situacions afectives qualificades com a irregulars en les exhortacions del Papa. El moviment dels Equips treballa des de fa uns anys en això i ja hi ha experiències a França. Per què no aquí? Aquesta "Església en Sortida" ha d'obrir les portes!

Quant a les noves generacions, observem la següent paradoxa: els nostres joves fan moltes activitats a les parròquies i donen vida a molts moviments vinculats a l'Església, però no participen en igual mesura en les assemblees dominicals. Salvant les distàncies, s'assemblen a aquella part de la població que viu segons valors cristians i que es considera creient encara que només trepitgi una església en ocasió d'algun funeral. El canvi d'estil de paternitat realitzat des del final de la dictadura, d'unes formes autoritàries cap a unes formes liberals, va anar fent desaparèixer l'element nefast de l'obligatorietat imposada i la marginació social dels absents. Però els canvis ràpids en l'organització social i l'estil de vida han anat tensionant l'acció educativa de la família en molts aspectes, també en la vivència de la fe. L'estimació entre les persones no és exclusiva dels cristians (gràcies a Déu!) i els infants no perceben espontàniament la relació de l'amor amb la fe en l'Evangeli.

La catequesi i les misses expressament concebudes -familiars, infantils, prejuvenils o joves- són una via inicial vàlida i necessària. Però quelcom passa creixença enllà perquè la integració dels adults joves al ple de l'assemblea es produeix en una proporció petita. ¿Fins a quin punt això és degut al fet que les misses ordinàries no els atreguin prou? Tot i que cal un esforç per fer misses més senzilles, alegres i participatives, no n'hi ha prou que l'experiència de la missa sigui agradable per assegurar que s'hi tornarà. Recordem les misses *hippies* dels 60 i els 70 en esglésies de barris obrers amb capellans anomenats "progres" i l'allunyament posterior de molts d'aquells joves. De ben segur que hi influeixen altres factors. Potser cal un millor aprenentatge litúrgic, més contemplatiu, i un major aprofundiment en el coneixement de la Paraula.

Els consiliaris comenten que els joves parroquians actuals, especialment els fills d'immigrants de l'Amèrica llatina, participen més en activitats de

formació que no pas en les d'altres tipus. S'ha d'explicar, meditar, treballar, vendre millor... el motiu fonamental de l'assemblea dominical. ¿Què hi anem a fer, a missa? La missa alterna moments d'acció col·lectiva amb moments d'acció individual. Necessitem educar-nos en tots dos.

Els elements externs que estimulen l'atenció i amenitzen l'estona són un instrument que hi ajuda, però no són la finalitat; no substitueixen obrir el cor a la seva connexió misteriosa amb Déu. Finalment, se'ns fa difícil imaginar les assemblees dominicals d'aquí a 15 o 20 anys. Alguns apunten que alternaran més acció i contemplació, que tindran fórmules litúrgiques menys rígides; altres, que admetran certa espontaneïtat d'acció dels fidels i que hi haurà una major presència de recursos audiovisuals i tecnològics. També hi ha qui apunta que seran menys freqüents (potser un cop al mes), programades en el calendari entre altres tipus de trobades (d'oració, d'estudi bíblic) en què no hi haurà el capellà. En bona part depèn de la nostra acció ara. Preguem i actuem.

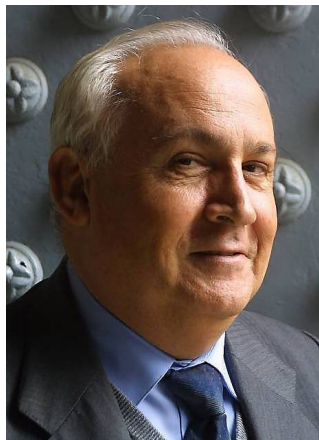
Nico Gàlvez i Marta Planes
EMD Terrassa 19

» *En Joan Bada in memoriam*

El 20 de desembre de 2017 va traspasar mossèn Joan Bada i Elias. Sacerdot, filòsof, doctor en Història per la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma i la Universitat de Barcelona. I professor, i també degà, de la Facultat de Teologia de Catalunya. Va defensar amb gran convicció les seves idees d'una església plural i acollidora. Autor de diversos llibres sobre tractats de la història de l'Església catalana del segle XX.

I després d'anys de guiar-nos espiritualment dins dels EMD, el seu to dialogant i tolerant, acompanyat del seu somriure, restarà per sempre a l'EMD Barcelona 178. Descansi per sempre amb la pau del Senyor.

EMD Barcelona 178

» Notes del Secretariat

ADREÇA

Edifici de la Parròquia de Sant Isidor

C/ Urgell 176, 2n

08036 Barcelona

Horari: dimarts de 10 a 12 h

Telèfon: 934 675 551

Si us cal contactar-hi fora d'hores:

correu electrònic: secretariat@emd-cm.cat

WhatsApp: 640 294 885 (NO trucades)

Recordeu que si per algun motiu encara no heu pogut fer l'aportació del Dia de l'haver, sempre s'hi és a temps de fer-la. Ja ho sabeu, els ingressos d'un dia.

El compte, el de sempre:

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

Gràcies!

Que potser teniu cap article que us agradaria que es publicués a la Revista dels EMD?

Que potser heu fet fotos d'alguna trobada del vostre Equip?

Sí??? Envieu-nos-ho i ho inclourem al proper número!!!

Podeu enviar les vostres col·laboracions a l'adreça: revista@emd-cm.cat

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook!:

EMD Catalunya-Menorca

ESTEM PREPARANT UN NOU WEB

» Què és la fe? (2 de 2)

V.- Dificultats per a la fe?

* *Eclipsi de Déu. Silenci Pasqual?*

Mentre que la mort en Creu de Jesús és un fet públic (Lc 23, 35–38.47–48), la Resurrecció tan sols es mostra als testimonis escollits (Ac 10,40–43; Jn 14,22–26). Nadal: la festa tan sols es manifesta als senzills i pobres. Pasqua: silenci, capacitat d'escoltar.

Acceptar la fe –Bona Nova– és un diàleg basat a parlar i escoltar (Jn 19,25–27.31–37;20,11–29).

Diàleg? per voler escoltar cal que algú parli, i escoltar no vol dir entendre-ho sinó acceptar-ho en silenci, per comprendre-ho més tard (Jn 20, 19–29; Lc 24,47–49; Ac 1,3; Lc 16,19–31): el ric Epuló i Llatzer el pobre: *Déu no es deixa extorquir* (Mt 27,41–43; Jn 14,28–31).

* *Déu parla o ha parlat?* (Lc 16,19–31)

La salvació ve per la Bona Nova i qui l'accepta s'obliga a escoltar-la perquè se'n sent destinatari i no pas observador: *vinyaters homicides* (Mc 12,1–12; Lc 20,9–19).

Observador és aquell qui sentint la Paraula, no l'escolta: indiferent, no se sent aludit (Jn 1,9.11; 3,20–21).

La fe exigeix diàleg en el silenci que cal escrutar, descobrir. Déu ja ho ha dit tot i vol que recapacitem-escoltem la seva Paraula (Lc 16,19–31; Mt 13,1–52.53–58).

* *Per què parla Déu?*

Pel pecat-mal fruit de la llibertat de l'home i separació de Déu. Déu parla per salvar-nos, Déu és Amor que ens allibera, Jesús va morir per 'reunir els fills dispersos' (Jn 11,52); la Creu és alhora signe de dispersió (lladre dolent) i signe que fa possible la reunió: 'Vosaltres éreu lluny, però la Sang de Crist us ha apropat' (Ef 2,13; Jn 10,12;16,32; Mc 14,50).

Déu parla quan l'home trenca la seva relació d'amistat amb Déu i es fa necessària la seva intervenció (Jm 1,17; Mc 4,19; Mt 25,31–46).

* *Per què l'hem d'escoltar?*

Perquè ens allibera del mal. Moisès–Èxode–Aliança–Manaments–Profetes:

Fidelitat d'Espòs, Gelós, Únic i Misericordiós i pel seu Mitjancer –el Crist (Ef 3,12; Jn 14,6; 2Co 8,9; Lc 16,19–31; *Lumen fidei* núm. 8–22).

VI.- Com viure la fe

a.- En l'Esperit Sant

És qui fa possible l'Esperança (Mt 28,20; Rm 8,15; Ga 4,6; Jn 14,18; 1Pe 4,14)

El portador de l'Esperit és Jesús, el Crist – Únic Mitjancer Veritable (Carta als Hebreus):

- En l'Encarnació l'Esperit ve sobre Maria (Lc 1,35)
- En el Baptisme l'Esperit baixa sobre Jesús (Mt 3,16; Jn 1,33) 'Déu era amb Ell'
- L'Esperit el condueix al desert – experiència de l'Èxode (Lc 4,1)
- Quan sigui glorificat, els qui creuran en Ell rebran l'Esperit (Jn 7,39)
- Quan mor a la Creu 'lliura el seu Esperit' (Jn 19,30)
- La presència i acció de l'Esperit continua en la vida dels creients després de Jesucrist (Jn 3,5; 6,63; 1,14; Rm 8,9–11.29; Jn 20,22s)

En definitiva, l'Esperit Sant ens farà recordar (comprendre allò que abans no enteníem) i entendre (corregir el que havíem entès malament) (Jn 14,26). L'Esperit Sant ens instruirà: 'us farà recordar... i us ho farà entendre' (Jn 16,12–15; Rm 8,16; Jn 12,16; 1Co 4,5). 'Els seus deixebles de moment no van entendre' i quan Jesús fou glorificat, 'van comprendre'.

Per la Revelació, *'Déu es comunica, parla i escolta'*; *'Jesús, el Crist, és alhora mitjancer i plenitud de tota la Revelació'* (Dei Verbum, Concili Vaticà II).

La Revelació és un do, acte de llibertat de Déu que irromp en la història de l'home fent-se home, i espera la nostra resposta (*Lumen gentium*, Concili Vaticà II). La Resurrecció es percep per la fe i se'ns mostra certa i veritable; la Fe és disposar-se a rebre la Revelació com a Bona Nova: tradició i confessió, també com a Doctrina (Bona Nova). La Resurrecció és l'evidència de la fe que creu i a més veu (Mt 28,7–10). Escoltar no vol dir entendre, ans acceptar en silenci (Jn 21,17; 13,36–38; Mt 28,7–10).

b.- La professió de fe

'Símbol' de fe (del grec 'sim bollos' = reunir, ajuntar, dues parts trencades). Símbol apostòlic (CEC núm. 33–217). *'Us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut* (1Co 15,3; *Lumen fidei* núm. 37–49).

*** Crec en Déu:** *realitat transcendent – divina*

Pare: Ef 1,3–5.

Creador: Gn 3,8

Omnipotent: Mt 10,26–27

*** Crec en Jesucrist** 1Co 15,1–5 (*realitat salvadora de Déu - Inmanència*)

'Concebut per obra de l'Esperit Sant' (CEC núm. 94–111 *Encarnació*)

'Patí sota el poder Ponç Pilat' (CEC núm. 112–1 *Historicitat*)

'Davallà als inferns' (CEC núm. 125–131 per la Creu s'anorrea però per la resurrecció venç la mort-pecat i ens allibera del mal

Redempció)

'Se'n puja al cel...' (CEC núm. 132 *Glorificació–Exaltació*; 1Pe 3,18–22; 4,1–2.6)

'I d'allí ha de venir a judicar...' (CEC núm. 133–135 *Jutge just*)

*** Crec en l'Esperit Sant:** *Déu-Transparent* (Ac 1,8; 1Co 12,12; Ga 5,22 és la força i testimoni: Paràclit i Defensor que ens acosta a Déu CEC núm. 136–146)

*** Crec en l'Església:** *comunitat de creients* (CEC núm. 147–193)

*** Crec en la comunió dels Sants:** (1Co 13,5; Ac 4,32; CEC 194–199 *Unió comú-creients*)

*** Crec en la remissió dels pecats:** *reconciliació amb Déu i els germans* (Jn 20,22–23; CEC 200–201)

*** Crec en la resurrecció de la carn:** *feblesa humana, transformada* (Jn 5,29; CEC 202–206)

*** Crec en la vida perdurable:** *esperança* (1Co 13,10; CEC núm. 207–216)

*** Amen:** de l' hebreu = així fou, així és i així serà (Ap 3,14; CEC núm. 217)

c.- Els sacraments (*Porta fidei* núm. 13)

Fan possible la trobada amb el Ressuscitat, actualitzen la revelació de Déu per Crist en l'Església, i ens ajuden a créixer i madurar en la fe (*Sacrosanctum Concilium* 59).

* El culte no és altra cosa sinó la celebració de la Mort i Resurrecció del Senyor Jesús (CEC 224–232.250–356).

* La litúrgia conté l'arrel de la nostra fe pel que fa a la celebració del 'misteri-sacrament' de Crist. Perquè conté –actualitza la fe ara i aquí:

la confessa: professió de fe...

l'entén: interpretació eclesial de la fe (*Sacrosanctum Concilium*,

El culte té tres moments:

1.- El coneixement (fe) o formació d'idees precises

2.- La submissió (ètica) o disponibilitat respecte a Aquell-l'Únic.

3.- La manifestació amb signes, ritus...

d.- La pregària

Personal i íntima, humil, perseverant, confiada, i comunitària; 'Eucaristia'

- Personal i íntima: de cor a cor amb Déu, i escoltant el silenci i en silenci (Mt 6,6; 14,23; Mc 1,23; Lc 5,16). *Amistat*

- Humil i confiada: la nostra oració ha de tenir la simplicitat-senzillesa del nen que parla amb el Pare (Lc 7,6–7; 18,9–14; Mt 8,2; Jm 4,6). *Confiança de nen*

- Perseverant: pregar sense defallir (Lc 18,1–8; Mt 21,22; Mc 11,20–27). *Constant*

- Comunitària: és necessària i desitjable, perquè la fe es viu en comunitat, però mai no ha de substituir el precepte del Senyor de pregar al Pare des del fons del cor

En definitiva, la nostra Oració-Pregària ha de ser trobament amb Déu; per pregar cal silenci interior i exterior; Déu sempre ens escolta: encara que no es faci notar, Ell hi és present. La pregària relaxa, és escoltar i posar-se a la disposició de Déu, és rebre'l, obrir-se i acollir-lo. Pregar és aprendre d'escoltar i descobrir Déu que ens estima.

La fe necessita ser repensada i viscuda amb més convicció, coratge i entusiasme per poder oferir a tothom una Paraula d'Esperança i d'Amor.

La pregària és diàleg–relació, d’admiració, de queixa, d’agraïment, de confiança amb i en Déu, tal com Jesús ho va fer i alhora ens invita a fer experiència de desert, experiència del Tabor: a contemplar Déu amb silenci, pau, esforç, superant la comoditat, ‘mirant sempre més lluny’, aprenent i vivint la Bona Nova del Senyor, l’únic que hem d’escoltar i seguir.

Per la fe:

- *Maria* va acollir la paraula de l’àngel amb disponibilitat i senzillesa (*Anunci*)
- *Els Apòstols* ho deixaren tot per seguir al Mestre i foren testimonis del Regne; amb la pregària i l’Eucaristia formaren les primeres comunitats (*Celebració*)
- *Els màrtirs* van entregar la seva vida com a testimonis de la Bona Nova (*Servei–vida*)
- *Homes i dones* han acceptat la Bona Nova del Regne, alguns deixant-ho tot (radicalitat del Regne) i d’altres sent testimonis de l’Evangeli en la seva vida de cada dia

Bibliografia

Fides et ratio, del papa Joan Pau II

Porta fidei, del papa Benet XVI

Lumen fidei, del papa Francesc

Evangelii gaudium, del papa Francesc

CEC = Catecisme Església Catòlica (Compendi) i YouCat

Dei Verbum: Concili Vaticà II: Sobre la Revelació i les Sagrades Escripures

Dignitatis humanae: Concili Vaticà II: Sobre la llibertat religiosa

Sacrosanctum Concilium: Concili Vaticà II: Sobre la litúrgia

Gaudium et Spes: Concili Vaticà II: Sobre l’Església en el món actual

Rafael Laínez Mata
Maspujols, 2012

» *Comentari bíblic*

Sant Marc 9,2-10

Com els altres sinòptics també Sant Marc (Mc) situa la Transfiguració després del primer anunci que Jesús fa de la seva Passió, Mort i Resurrecció (Mc 8,31; 9,30s; 10,32s). Testimonis d'aquesta experiència singular són Pere, Jaume i Joan: precisament els tres que es van destacar oposant-se al camí de Creu anunciat per Jesús.

Llavors molts creien –i ara també– que, on hi hagi presència viva de Déu, necessàriament ha d'haver camí triomfal sense creus ni dificultats. Amb una dificultat afegida: ¿qui pot reconèixer el Messies de Déu en un condemnat i crucificat?

La finalitat de la Transfiguració és la d'encoratjar els deixebles davant la perspectiva del Camí de Creu -sempre humanament repugnant-.

Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els duqué dalt una muntanya alta: el sentit autèntic de la Creu reclama perspectiva adequada. Per això l'experiència de la Transfiguració tindrà lloc dalt d'una muntanya alta, és a dir, prop de Déu, en situació de pregària.

La tradició ja des de Sant Ciril de Jerusalem i Sant Jeroni indica el Tabor com la muntanya de la Transfiguració.

Es transfigurarà davant d'ells; la seva cara es tornà resplendent com el sol i els seus vestits, blancs com la llum: la condició divina de Jesús –amagada pel misteri de l'Encarnació– es fa perceptible a Pere, Jaume i Joan. L'aspecte de Jesús és descrit amb llenguatge apocalíptic: cara resplendent com el sol, vestits blancs com la llum.

La Transfiguració anticipa l'estat gloriós del Ressuscitat. Amb la glòria divina de Jesús Ressuscitat que els apòstols veuen durant quaranta dies (Ac 1,3) abans de rebre el do de l'Esperit la diada de Pentecosta (Ac 2,1–4), se'ls fa també clar el sentit salvador del Camí de Creu que ha recorregut Jesús i han de recórrer tots els seus.

La condició humana de Jesús transfigurat deixa passar la Llum que ja portava dins i que és avalada per Moisès (Llei) i Elies (profetes): Antic Testament.

Aquesta glòria divina no és cap glòria triomfalista que defuig la Creu ni tampoc cap invitació a instal·lar-se en Tabor d'alienació lluny de la lluita enmig de la història.

El relat paral·lel de Lc 9,31 diu que parlaven de la seva partença/mort/èxode.

Sant Marc no diu de què conversaven Moisès i Elies amb Jesús, però és clara pel context la connexió amb la Passió. Gòlgota i Tabor; Creu i Resurrecció.

Pere, Jaume i Joan, pensen: “Senyor, que n'estem de bé, aquí dalt!” Quedem-nos-hi! “Si voleu, hi farà tres cabanes: una per a vos, una per a Moisès i una per a Elies”.

El Senyor no fa cas a la proposta de quedar-se aquí dalt, sinó que la veu de Déu fa una proposta diferent: Aquest és el meu Fill, el meu Estimat: Escolteu-lo. Feu-li cas ara que acaba d'anunciar el camí de la creu a seguir; no feu cas de veus que us volen allunyar del camí salvador de la Creu.

L'anàlisi estructural mostra l'eix central del relat al v.7 amb la veu divina que revela la identitat de Jesús, Fill Estimat del Pare, i el prec d'escoltar-lo/fer-li cas.

Els cristians certament desitgem que vingui a nosaltres el vostre Regne: un Regne universal i etern, de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau.

Però el Regne de Déu no n'hi ha prou en desitjar-lo i demanar-lo; cal també col·laborar amb Déu fidelment perquè es faci la seva voluntat a la nostra vida personal i comunitària; una voluntat de Déu que passa per la Creu.

Ens fa por la Creu i l'haver de lluitar contra la inèrcia o la llei del mínim esforç!

D'on traurem avui la força necessària per vèncer aquesta greu dificultat?

De la contemplació: la ubicació sinòptica de l'episodi de la Transfiguració en plena pujada de Jesús a Jerusalem (Mt 16,13–20,34) després del primer anunci de la seva mort i resurrecció (Mt 16,21), i de la primera reacció de rebuig per part de Pere (Mt 16,22), orienta clarament la interpretació de la perícopa com a vivència singular que ha de possibilitar als deixebles fer el Camí de la Creu.

La veu des del núvol (v.5) destaca sobretot dues veritats:

–una clara afirmació del Pare respecte a Jesús: Aquest és el meu Fill, el meu Estimat

–una clara exigència respecte als deixebles: Escolteu-lo (és a dir, Feu-li cas).

L'experiència del Tabor no és privilegi exclusiu de Pere, Jaume i Joan. És també gràcia al nostre abast si ens deixem prendre per Jesús i, enduts a part dalt d'una muntanya alta, vivim l'EUCARISTIA deixant-nos posseir pel Senyor que ens alimenta amb la seva Paraula i el seu Cos i amb diàleg de PREGÀRIA per ser durant la setmana TESTIMONIS de l'amor de Déu.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts: predicar Transfiguració sense Passió seria alimentar la il·lusió de defugir la Creu i l'error d'esperar la glòria de la Resurrecció sense passar per la mort en Creu.

Només quan arriba a la Passió diu Jesús “Jo soc rei” (Jn 18,37; Mt 27,11): llavors és clar que la seva reialesa no és d'aquest món (Jn 18,36) i no es pot entendre en clau triomfalista de rebuig a la Creu.

Els apòstols seran testimonis de la Transfiguració de Jesús quan siguin enviats des de la muntanya (Mt 28,16) a ser testimonis de la seva Resurrecció.

José Luis Arín Roig

» *Un crit de victòria i de vida*

Pare,

Pasqua és un crit de victòria i de vida:

és el triomf de la humanitat.

La resurrecció de Jesús

constitueix la prova definitiva

de la fidelitat del vostre amor

i de la grandesa de les persones.

Com Jesús, nosaltres viurem eternament

i la mort mai no podrà dominar-nos.

Ja que en Vós tot és vida tot és amor,

em porteu a la meua plena realització

com a persona i com a fill vostre.

Hi ha moltes coses que no comprenc,

però sento que em crideu a viure,

ara i per sempre, amb vós,

i que, per a mi, Jesús Ressuscitat

és i serà el camí, la veritat i la vida.

Josep Codina i Farrés

Triu a cura de la **Carme Meix**

» Col·loqui sobre el pare Caffarel

Els passats 8 i 9 de desembre va tenir lloc a París un col·loqui sobre el Pare Caffarel. El dia 8 va coincidir amb el 70è aniversari de la Carta fundacional. Es va celebrar al Col·legi dels Bernardins. En aquest lloc, propietat de la Diòcesi de París, es fan activitats de tipus intel·lectual, cultural i espiritual.

El centre del col·loqui va ser la influència del pensament i les intuïcions del Pare Caffarel sobre la teologia i l'espiritualitat del matrimoni, al voltant de quatre aspectes: la seva vocació d'home de Déu, fundador dins de l'Església, mestre de pregària i conseller espiritual, i profeta per a la parella i el matrimoni.

Amb una excel·lent organització per part dels Equips de França es va desenvolupar tot el programa amb un horari molt complet, alternant xerrades, taules rodones i testimonis. Els assistents de diverses nacionalitats, amb un total proper als 250, omplien completament la sala d'actes. Entre els participants hi havia dos matrimonis de la nostra Regió.

Entre els ponents, amb les seves xerrades o testimonis, hi havia matrimonis i consiliaris amb responsabilitats en els Equips de França, Portugal, Espanya, Colòmbia, Togo, Brasil, Irlanda, Líban, Canadà... juntament amb altres personalitats.

Les xerrades es poden sentir a <http://henri-caffarel.org/es/el-coloquio-de-2017>.

Una vista en entrar al Col·legi

Al Secretariat dels EMD disposem dels textos digitalitzats de les conferències:

- El P. Caffarel, un home de fe pel P. Marcovits
- A les fonts espirituals de la seva vocació, pel P. Ferreira de Farias
- Inspirat per Josep i Maria, per Caspar-Fille-Lambie
- Henri Caffarel, director de la revista l'Anneau d'Or per Fleischmann
- H. Caffarel fundador, per J Allemand
- Henri Caffarel, mestre d'oració, per J. Gauthier
- Matrimoni, equip i sacerdot, per J. Antonio i Amaya
- Henri Caffarel i l'acompanyament espiritual de la viduïtat, per M. Cheuleu
- L'espiritualitat del matrimoni a la revista l'Anneau d'Or, per Gna. Barbiero
- Els EMD al servei del Matrimoni, per P. L. Raynal
- Crist en el centre de la parella, per D. i A. Quantin
- Conclusions AVT Colloque 2017

El dia 8 després de finalitzar la primera part del col·loqui, es va celebrar una Eucaristia, a l'Església de Sant Agustí, on havia estat destinat H. Caffarel. Va presidir la cerimònia el Bisbe Auxiliar de París.

L'acte va començar amb una intervenció de Maria Berta i José Moura Soares, responsables de l'ERI, en què van destacar la col·laboració dels equips de la S.-Regió França i algunes frases del P. Caffarel com

“L'única intenció veritable, la que correspon a la finalitat dels equips, és la voluntat de conèixer més a Déu, d'estimar-lo millor i de servir-lo millor”.

A continuació de la missa, a la cripta on es va proclamar la Carta fundacional, va tenir lloc un acte de convivència internacional entre els assistents a la celebració.

Al final del col·loqui es va celebrar una reunió dels corresponsals de l'Associació d'Amics del P. Caffarel on es van intercanviar experiències de diferents països.

Enrique i Marisa
EMD Barcelona 176

Un moment de la celebració

L'única saviesa a què podem aspirar és a saviesa de la humilitat:
la humilitat no s'acaba mai.

R. S. Eliot

Crec que Déu no és a dalt. És al mig de la misèria i del dolor del món, a l'interior de les persones i en els moviments de la gent. El déu de Jesús és un déu fràgil que treballa en la fragilitat de les persones. A dalt no el trobarem mai. L'Església no ha de lligar a dalt, ha de lligar a baix. No sabem ben bé què és Déu. El problema del cristianisme, i sobretot del catolicisme, és que ha fet una imatge de Déu fixa. I sempre que fixem la imatge de Déu, ja l'hem perdut. Hem fet un ídol.

Enric Canet

En aquest món polaritzat, tenim la necessitat urgent de transformar la compassió en una força clara, lluminosa i dinàmica. Arrelada en la determinació de transcendir l'egoisme, la compassió pot trencar les fronteres, polítiques, dogmàtiques, ideològiques i religioses. Nascuda de la nostra profunda interdependència, la compassió és essencial per a les relacions humanes i per a una humanitat completa; és el camí cap a una nova visió, i és indispensable per a la creació d'una economia justa i una comunitat mundial que visqui en pau.

Karen Armstrong

Compadir-se és posar-se al costat del que pateix , acompanyar-lo en el seu dolor, que és només seu, i no posar-se al seu lloc, ni pretendre donar exemple.

Joan-Carles Mèlich

Per què hi ha tanta gent que busca fora del cristianisme un forma de vida nova? No deu ser pas que hem estat infidels a l'Evangeli? No deu ser pas que hem fet trampes i hem triat la via del benestar, de la covardia, del no t'hi emboliquis tot i voler quedar-nos en exclusiva el títol de cristians? És una por que hauríem de portar sempre al cor; la de falsificar amb la vida la fe que portem als llavis. Ens hem d'ajudar mútuament a no fer-ho. I en al nit de Pasqua hem de renovar el nostre compromís de fidelitat.

Modest Prats

Potser el cristianisme ha perdut la dimensió festiva de la fe. El que és propi de la fe cristiana és l'alegria de la salvació; per tant, s'ha de celebrar dignament. Com afirma José María Mardones, sense la dimensió festiva, sense capacitat d'entusiasme, evocació i fins i tot efervescència comunitària, la religió cristiana corre el risc de quedar mústiga i moralista.

Josep Otón Catalán

No et cal un Mestre. Et puc mostrar el camí, però només tu pots recórrer-lo. Puc mostrar-te l'aigua, però només tu la pots veure. Per què perdre el temps aquí, mirant-me bocabadat? Jo saps el camí. Camina! Tens aigua al teu davant. Beu!

Anthony de Mello

Tria a cura de **Carme Meix**

» *Klaus, el comprador d'alegries*

En un petit poble on la gent era molt, molt pobra, un dia hi va arribar molt ben vestit. Portava un barret de copa i semblava que anés a un casament. Quan va ser a la plaça major, somrient, va fer sonar una campaneta.

- Veniu, gent del poble! Escolteu, perquè us porto molta riquesa!

Com que en aquest lloc el poc que tenien ho havien guanyat amb l'esforç de tota la vida, tothom va anar per veure de què es tractava.

- Mireu, us vinc a comprar una cosa que no us ha costat res. Us la pagaré amb monedes d'or rodones i lluent com un raig de sol.

- Senyor del barret, que ens vol comprar si els pobres no tenim res per vendre?

- Jo no em dic senyor del barret, em dic Klaus de Klauetània i dels que us vull comprar en teniu grans quantitats. Us vinc a comprar les vostres alegries. Us les pago a preu d'or!

És veritat, eren pobres, però pobres, però d'alegries sí que en tenien: saltar sobre les fogueres per Sant Joan, explicar contes a la vora del foc, ballar a la festa major, enamorar-se a la primavera...

Com que Klaus pagava molt bé, li van vendre totes les alegries. Amb els diners van poder pagar els deutes, comprar patins, barres de gelat, guitarres, nines que parlaven i coses d'aquestes.

Però tot allò no servia, perquè com no tenien alegria, res els feia il·lusió, estaven malhumorats i no reien mai!

Van passar dos mesos, els més avorrits de la vida d'aquell poble.

Al final van decidir cridar en Klaus de Klauetània perquè ho poguessin arreglar d'alguna manera. Li van enviar un telegrama i van anar-hi de seguida.

Joles Senell

Trià a cura de **Lourdes Gabarron**

» *En las encrucijadas del amor* (Henry Caffarel)

Traducció a l'espanyol de Mercedes Lozano.

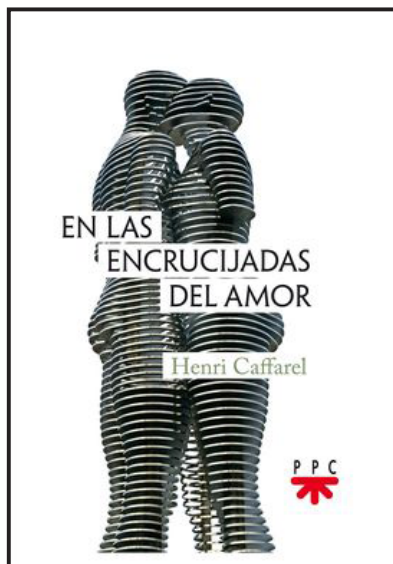
Aquesta publicació aplega una sèrie d'articles escrits pel pare Caffarel -i publicats en forma d'editorials a la revista *L'Anneau d'or* entre 1945 i 1967-, dedicats als matrimonis dels EMD que ell, tan encertadament, va fundar i dirigir.

L'estructura d'aquests articles o capítols segueix una mateixa pauta. El pare Caffarel parteix d'un fet de vida, molts cops basat en testimonis dels seus mateixos equipiers o d'altra gent que li demanava consells que els orientessin en situacions complicades de la seva relació de parella; fins i tot pot arribar -si li sembla oportú- a extreure els exemples a comentar de llibres o de fets diversos de vida que li semblen aliçonadors.

A partir d'aquí, el pare Caffarel desplega el seu mestratge sobre la mística de l'amor: "Aquest amor ferit és capaç, fins i tot en situacions extremes o desesperades, de sanar-se i renovar-se, gràcies a una gratuïtat i una incondicionalitat que només Déu pot demanar-nos, perquè només ell pot donar-nos, i el pare Caffarel gosa proposar-nos."

Els textos del pare Caffarel han estat traduïts per Mercedes Lozano, que a la "Nota de la traductora" diu:

"Tot el llibre té aquest estil inconfusible del pare Caffarel que ens porta de la vida a Déu i de Déu a la vida. Seria preciós que nosaltres també aprenguéssim a pensar la nostra vida d'aquesta manera. Tot en la vida és "sagrat", i sempre podem descobrir-hi, en el seu camí i en les seves cruïlles, el rastre del Senyor".

Se'n poden destacar molts paràgrafs. En citaré només alguns:

“Demanar l'absolut a aquell a qui s'estima és una bogeria! Això el destruiria. La set d'absolut no pot satisfer-la allò que no és absolut. Només l'Absolut amb majúscules pot assaciar aquesta set que crema en el cor de tot ésser humà, fins i tot sense ser-ne conscient.”

“La pregària és comunicació profunda entre el cristià i Crist. I la comunicació, per a ser veritable, vibrant, fecunda, exigeix absolutament que les dues persones es coneguin en l'actualitat dels seus pensaments, del seus sentiments, de la seva vida.”

“Cal que en la vida interior del cristià, i sobretot a l'hora de la pregària, s'equilibri el fer i el deixar fer a Déu, l'estimar i el deixar-se estimar, el fer i el ser, el ser que es dona i el ser que acull el fer de Déu. Aquest Déu del qual el Deuteronomi ens diu: “El Senyor es complau en la teva felicitat”.

“Tota relació de persona a persona, per romandre viva, demana un amor inventiu.” “Cal reinventar l'amor cada dia.”

El llibre acaba:

“Hem de demanar-li sense parar a Déu que ens doni una mirada nova. “Posaré el meu ull al teu cor”, prometé als qui li ho demanaren. Aleshores, el cònjuge, els nens, totes les criatures, se'ns faran transparents com aquells vitralls de les esglésies a través dels quals ens arriba, acolorida de mil maneres, la llum del rostre de Déu.”

Carme Meix

» 'Una bolsa de canicas'

Us presentem en aquesta ocasió una pel·lícula, que ens dona una visió, a través de les vivències d'un infant, de l'horror de l'Holocaust.

Segona Guerra Mundial. França és ocupada pels nazis. A París, els soldats alemanys busquen jueus per enviar-los als camps de concentració. Un pare de família jueva, el perruquer Roman Joffo, decideix dispersar els seus fills per evitar l'incert futur que els espera. Els fills més petits, de deu i dotze anys, Joseph i Maurice, han de sobreviure en un entorn del tot hostil. Cal que travessin tot sols el país per anar a la suposada zona lliure i retrobar-se de nou la família al complet.

Por, patiment, perill, gana, fred... però també amistat, afecte, resistència, astúcia, fe... faran que el seu principal objectiu sigui la pura supervivència. Cal destacar el valor del perdó en les escenes finals.

Pel·lícula basada en el llibre autobiogràfic del mateix nom, escrita pel seu protagonista, Joseph Joffo, supervivent de l'Holocaust, que va voler escriure els seus records d'infància durant l'ocupació nazi.

Si us han agradat pel·lícules amb una temàtica similar, com ara *El noi del pijama de ratlles* o *La vida és bella*, aquesta de ben segur també serà del vostre gust.

Pel·lícula produïda a França l'any 2017 i dirigida per Christian Dugay. Drama bèl·lic amb una duració de 110 minuts.

Disponible en DVD.

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

Trobada Internacional dels EMO
a Fátima 2018
del dilluns 16 al dissabte 21 de juliol
de 2018

US HI ESPEREM!

fátima 2018

XII ENCONTRO INTERNACIONAL
Equipas de Nossa Senhora

Tothom cap a Reus! Us hi esperem!

21 d'abril
2018

La Salle
Reus

Equips de la Mare de Déu Catalunya Menorca

